

ע"פ 71167/11/17 - פאדי חילו נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"ת 71167-11-7 חילו נ' מדינת ישראל
תיק חיזוני:

בפני כבוד השופט ערן קוטון
מעורער פאדי חילו
נגד מדינת ישראל
פסק דין

- לפני עורעור על פסק דיןו של בית משפט השלום לתעבורה בחיפה (להלן: "בית משפט קמא") שניתן בגדրיה ת"ד 16-06-8107.

כללי

- לפני בית משפט קמא הונח כתוב אישום בו יוחסו למעורער עבירות של נהיגה בניגוד לאור רמזור אדם, לפי תקנה לתקנה 22(א) לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961 (להלן: "תקנות התעבורה"), נהיגה רשלנית, לפי סעיף 62(2) לפקודת התעבורה [נוסח חדש] (להלן: "פקודת התעבורה"), וగירמת נזק לרכוש וחבלה לגוף, לפי תקנה 21(ב)(2) לתקנות התעבורה.
- על פי כתוב האישום, ביום 16.03.17 בשעה 16:58 נаг המעורער באוטובוס (להלן: "האוטובוס") בשדרות ירושלים בקרית ים. הכבש במקום דו מסלולי ומופרד על ידי שטח הפרדה. הכבש היה תקין והראות טוביה. הגיעו לצומת עם רחוב צה"ל (להלן: "הצומת") שהוא צומת מרומזר בו פועלו הרמזורים באופן תקין, נаг המעורער את רכבו ברשנות בכך שלא שם לב בדרך, לא צית לאור אדם שדליך ברמזור בכיוון נסיעתו, נכנס לצומת תוך שחזה את קו העצירה והתנגש ברכב פרטיו (להלן: "התאונת"). הרכב הפרטி נסע משמאל לימין ביחס לכיוון נסיעת האוטובוס, ונכנס לצומת לאור רמזור יrok שדליך בכיוון נסיעתו.

התואנה נחבל ונаг הרכב הפרטி (להלן: "הנפגע") ונזקק לטיפול רפואי.-CN נגרמו נזקים לכלי הרכב המעוררים.

ההילך בבית משפט קמא

- העורער באמצעות בא כוחו דاز כפר במיחס לו, אם כי אישר קיומה של התאונה ותוצאתה.

עמוד 1

המערער טען כי איןו אחראי לתאונת ואף הכחיש את אופן התרחשותה. המחלוקת בין הצדדים בבית משפט קמא התמקדה בזיהות האחראי לתאונת, המערער או שמא הנפגע. ליבת המחלוקת התרכזה בשאלת מי היה הנגש שנכנס לצומת כשאור הרמזור בכיוון נסיעתו היה אדום, המערער או הנפגע?

5. נכון האמור בתנהל בבית משפט קמא הילך הוכחות בו העידו מטעם המשיבה בוחן תנוועה משתרעת שушה לחקרת התאונה (להלן: "הבחן"), שוטר שהגיע לזרת ההתרחשות לאחר התאונה (להלן: "השוטר"), מנהלת מרכז ניהול תנוועה מטרופולין חיפה, הנפגע וуд רואה שהעים כי נסע ברכבו לאחר רכב הנפגע וחזה לדבריו בתאונת (להלן: "עד הראייה").

מטעם ההגנה העיד המערער.

פסק דין של בית משפט קמא

6. בהכרעת דין מפורטת ומונמקת קבע בית משפט קמא, בין היתר, כי הוא מעדיף את גרסאותיהם של הנפגע ושל עד הראייה על פני גרסת המערער. כן קבע כי המשיבה עמדה בנTEL ההוכחה המוטל על כתפייה להוכיח את עובדות כתוב האישום מעבר לכל ספק סביר. לפיכך הרשע בית משפט קמא את המערער בעבירות שייחסו לו בכתוב האישום.

7. לעניין העונש ביקשה המשיבה להטיל עונש הכלול את פסילת רישון הנהיגה של המערער בפועל, לתקופה שלא תפחית מפסילת המינימום בת שלושת חודשים הקבועה בחוק, בנוסף לפסילה על תנאי וקנס. מנגד עמד ב"כ המערער על נסיבותו האישיות של מרשו, נשוי ואב לילדים, המתפרנס כנהג אוטובוס וזקוק לרישיונו. טען כי המערער לא הורשע ממש לעלה משש שנים והרשעותיו הקודמות בחלקן התיישנו. בהתחשב בתוצאות הקלות של התאונה ובנסיבות רישון הנהיגה עבר המערער התבקש בבית משפט קמא שלא למצות עמו את הדין ולהסתפק בענישה הצופה פניו עתיד. ככל שיוחולט להטיל ענישה הכלול את פסילת רישון הנהיגה בפועל, ביקש ב"כ המערער לסתות מפסילת המינימום ולהסתפק בתקופה קצרה יותר בה ישא המערער מבלי לאבד את מקום עבודתו, תוך איזון עם ענישה הצופה פניו עתיד בדמות פסילה מותנית, לצד קנס. המערער בדבריו האחרון ביקש להתחשב בו נוכח עיסוקו ומקום עבודתו. כן התייחס למצבו הכלכלי הקשה. עוד ביקש לסיג את הפסילה, אך שלא תחול על רכב פרטי ספציפי בשעת בוקר, זאת על מנת שיוכיל לקחת את ילו זגן.

8. בגזר הדין קבע בית משפט קמא כי רשותו של המערער ממשית, שכן עסקין בכניסה לצומת כשאור אדום דולק ברמזור בכיוון נסיעתו ובהתאם המערער נהג באוטובוס. בדברי בית משפט קמא: "רק במקרה לא הסתיימה התאונה בתוצאות קשות בהרבה". לטובת המערער הינה בית משפט קמא כי נכנס בנהיגה לצומת עת סבר שכיוון נסיעתו דולק או רמזור יroke. כן הינה לטובה המערער כי קיימת רשותת תורמת מסוימת של הנפגע אשר שמע עצוקות אזהרה והמשיך בנסיעתו. לאחר ש核实 את מהות העבירה, נסיבות ביצועה, הערך החברתי עליו יש להגן, ומידניות הענישה הנהוגה, קבע בית משפט קמא כי על מתחם העונש ההולם לכלול פסילת רישון הנהיגה בפועל לתקופה שלא תפחית מארבעים וחמשה

ימים ולא עלתה על ארבעה חודשים, לצד קנס משמעותי. למרות פסילת חובה בת שלושה חודשים הקבועה בדיון, סבר בית משפט קמא כי נוכחות התרחשות התאונה ורשלנותו התרמתה של המגעים, סף מתחם העונש ההולם עומד על פסילה לתקופה קצרה מפסילת החובה. לפחות שקל את נסיבותיו האישיות של המערער, את הבעת החרטה, את הנזק שייגרם לו כתוצאה מפסילה לתקופה ארוכה ואת שאר טיעוני הגנה. כן צין שעבורי התעבורתי של המערער אינם מכבים, בשל העובדה שלא היה מעורב כנרג בתאונת דרכים והרשעתו الأخيرة היא משנת 2011. עוד הבהיר להימנע מהטלת קנס, נוכח הנהלתם הדינית של עדי המשיבה והפסד ימי עבודה שהוא נחלתו של המערער, כמו גם מצבו האישי.

בסוף יום גזר בית משפט קמא על המערער את העונש כדלקמן -

פסילה בפועל מלנהוג /או מלקלבל /או מלאחזיק רישון נהיגה לתקופה של ארבעים וחמשה ימים; פסילה מלנהוג /או מלקלבל /או מלאחזיק רישון נהיגה לתקופה של שלושה חודשים על תנאי לשך שלוש שנים וה坦אי הוא שהמערער לא יעבור אותה/ עבירה/ות שעליה/ן הורשע או אחת העבירות המפורטוות בתוספת הראשונה או בתוספת השנייה לפકודת התעבורה; חתימה על התcheinות על סך 5,000 ₪ לשך שלוש שנים להימנע מביצוע עבירה של נהיגה בפסילה, בגיןו לסעיף 67 לפקודת התעבורה /או עבירה של גרים חבלות של ממש בתאונת דרכים.

הערעור

9. המערער מאמין להשלים עם פסק דיןו של בית משפט קמא, הן עם הכרעת הדין המרשעה והן עם גזר הדין.

בהתועת ערעור מקיפה, סדרה ומפורטת טענה באת כוחו כי יש לבטל את הכרעת הדין המרשעה ולהורות על זיכוי של המערער מביצוע העבירות שייחסו לו בכתב האישום.

10. בפיירוט נטען כי המחלוקת הייתה בנוגע לזהות הרכב האחראי לתאונה. לטענת המערער טעה בית משפט קמא שהוא שכירע את דיןו בהתבסס על עדויות כבשות שללא היה מקום לתת להן כל משקל. לחילופין היה על בית משפט קמא לתת להן משקל מועט ביותר. נטען כי טעה בית משפט קמא עת לא נתן משקל ראוי לכשלים בחקירה, כשלים אשר גרמו לפגיעה בהגנת המערער. כך לא ניתן משקל מתאים לעובדה שהבוחן הגיע לזרת התאונה חדשניים לאחר התאונה. הבוחן לא טרח לתרום מצלמות אבטחה בזרת התאונה, כדי לבדוק מי נסע באור אדום, בעוד קיומן של מצלמות האבטחה עליה מספר פעומים בדינום שהתקיימו בבית משפט קמא. הבוחן הגיע לזרת התאונה ללא נוכחות מי מהעורבים בתאונה, וזאת על מנת לשחרר את התרחשות התאונה, בהסתמך על דוח פעולה של השוטר שהיה ביום קרות האירוע, אך נדר הוא את כל הפרטים הנדרשים. הבוחן לא בדק את גרסת המערער בזרת ההתרחשות ולא ניסה לבצע שחזור של גרסת המערער, מהלך אשר פגע עד מאוד בהגנת המערער. הבוחן הסתמך על עד הראייה ולא על מצאים אחרים אשר יכולם היו לסייע בהוכנת דו"ח בוחן ראוי אשר יפרוש תמונה מלאה לאירוע. לחובת הבוחן עומדים מחגלי חקירה רבים ואלו פגעו קשות בהגנת המערער. הבוחן כלל לא תיעד את הפגיעה באוטובוס ובנוסף לא תפס את הטוכגרף של האוטובוס

למרות שהמערער טען כי מסר אותו לבוחן.

11. אשר לשוטר, נטען כי הגיע לזירת התאונה וחיפש עדי ראייה אך לא מצאם.

12. אשר לעד הראייה, נטען כי מסר הודעה במשטרתא לאחר כחודשים מיום קרות התאונה. עד הראייה לא ידע כיצד מסר את פרטיו לנפגע והאם רשם אותם על פתק או הכניסם לטלפון הנייד של הנפגע. פרט זה יכול להצביע על חוסר מהימנות דבריו. עד הראייה אף לא זכר את תאריך קרות התאונה.

13. אשר לנפגע, נטען כי הגיע למשטרת רק לאחר שלושה ימים על מנת למסור הודעה. הנפגע ידע כי הוא מגיע לחקירה בעניין התאונה, אך לא הביא עמו את הפתק עם פרטי עד הראייה, אשר הנה מחייב ביוטר לחקירה. הפתק, אשר לטענת הנפגע נמסר לחוקר, לא נמצא בתיק החקירה. בית משפט קמא טען הנפגע כי נחקר פעמיים, פעם ראשונה אצל החוקר לו לא מסר את הפתק, פעם שנייה הגיע ומסר הודעה, אלא שבתיק החקירה קיימת הודעה אחת בלבד. הנפגע טען בעדותו כי נהג האוטובוס "ניסה" עברו את האור הכתום כשבurb לאדם" פרט אשר מצביע על כי הנפגע יצא אל הצומת באור אדום, מאוחר ובזמן שמתחלף אוור הרמזו מצהוב לאדם אצל נהג האוטובוס, עדין קיים אוור אדום אצל הנפגע. הנפגע שמע צעקות האומרות "תיזהר תיזהר" והעד עליון בבית משפט קמא. הצעקות מצביעות על כך שאנשים הזהירוהו לאחר שחצחה את הצומת כשאור רמזו אוור אדום דולק בכיוון נסיעתו.

14. אשר לגרסת המערער, נטען כי זו לא נבנהה כראוי בידי הבוחן. גרסה זו היא גרסה אפשרית והגינונית ולא נסתרה על ידי המשיבה. המערער העיד כי עד הראייה כלל לא נכח בזירה ולא היה עד להתרחשות התאונה. מי שהיה בזירה היו רק גיסו וartnerו של הנפגע. טעה אפוא בית משפט קמא שכבע כי טענה זו היא חסרת שחר. נסיבות הגעת עד הראייה לחקירה במשטרת נותרו בגדר תעלומה, זאת מאחר והטינה לקיום הפתק עם פרטיו של עד הראייה לא הוכחה. בנוסף, הגעתו של עד הראייה כחודשים לאחר האירוע יש בה כדי לפגוע מאוד במהימנות עדותו ובמשקל אשר היה על בית משפט קמא ליחס לה, אם בכלל. מעודתו לא ניתן לדעת אם באמת ובתמים היה עד לתאונה מושא האישום שכן הפרטים שמסר יכולם להתאים לכל תאונה במקומות בין רכב פרטי לאוטובוס. כאמור גרסה המערער בחקירה לא נסתרה והיתה מהימנה. אף בית משפט קמא קבוע כי עדותו בבית המשפט תואמת את גרסתו בחקירה באופן כללי. הוסיף בית משפט קמא וקבע כי גרסתו של המערער היא אפשרית וסבירה, אך פחות סבירה מגרסאות אחרות. טעה בית משפט קמא בקביעה לפיה "ניתן ללמוד כי אילו אכן נסעה באותו הזמן ב策ומת מטרונית וחלפה מצדו השמאלי של האוטובוס, היא הייתה אמורה לפגוע ברכב [הנפגע] או ברכבו של [עד הראייה] שנסע אחריו". בדיקות אלו, ושוחרים של התאונה, על פי גרסה המערער, היו אמורים להתבצע על ידי הבוחן, אך הדבר לא בוצע. צדק אפוא בית משפט קמא עת קבוע "הסבירו של הנאשם אפשריים", אולם טעה שכבע כי הם "פחות סבירים והגינוניים".

15. לטענת המערער האמור לעיל מעלה ספק סביר המצדיק את זיכוי. נקבע שגרסת המערער היא הגינונית ואפשרית لكن היה מקום לזכותו בדיון. לנפגע היה שדה ראייה נרחב וגם לטענתו נשמעו צעקות

ازהרה. למורת זאת הנפגע המשיך בנסעה. היות גרסת המערער היא אפשרית וכיון שאין מדובר על נטל הוכחה המסתפק בעמידה במאזן הסתברות הספק היה ועודנו קיים ויש בו להצדיק כאמור את זיכוי המערער.

16. אשר לעונש, נטען כי בית משפט קמא החמיר עם המערער יתר על המידה בתקופת הפסילה שהטייל בפועל. פסילה בפועל עבור המערער היא גזר דין קשה ביותר אחר וחברת ההסעות אשר בה הוא עובד תפtero עם תחילת הפסילה.

17. על יסוד כל אלה התבקש בית המשפט לזכות את המערער ולהילופין להקל בעונשו באופן ממשי.

טענות הצדדים בדין

בדין נטען כי ערעורו של המערער מבוסס על שני נדבכים. האחד משפטו והאחר עובדתי.

אשר להיבט המשפטי, נטען תוך הפניה לפסיקה, כי קביעתו של בית משפט קמא לפיה גרסת המערער אפשרית מחייבת את זיכוי. כיוון שעסוקין בהליך פלילי בו נטל ההוכחה המוטל על המשיבה הוא משמעותי וכבד מאוד הרי קביעת בית משפט קמא יכולה להיות לבסס לכליותר הכרעה בהליך בו נטל ההוכחה הוא כבד פחות. היינו, בית משפט קמא העדיף גרסה אחת על אחרת אך אין בכך די והעדפה זו אינה מספקת במקרה דנן. בית משפט קמא לא נימק דו את הכרעתו לפיה המשיבה עמדה בנטול ההוכחה, עת ממצאיו אינם מבסיסים קביעה זו. לדידה של ב"כ המערער התייחסות בית משפט קמא לgresת המערער מצדיקה את זיכוי מחמת הספק כפי שהדבר אף נעשה במקרים אחרים.

אשר להיבט העובדתי, נטען כי נפלו טעויות רבות בהכרעת בית משפט קמא. הבוחן הגיע למקום התראחות חודשים לאחר האירוע. משכך לא יכול היה להגיע למסקנה כלשהי. מסקנותו רובה ככליה מבוססת על דבריו עד הראייה. תפקידו של הבוחן רחב ומקיים אך הוא לא ביצעו כראוי אלא הסתפק במתן אמון בדברי עד הראייה, סמכות השמורה לבית המשפט ולא לבוחן. יתרה מכך, עדותו של עד הראייה נמסרה לבוחן לאחר חודשיים מיום התאונה ותמונה כי הבוחן ביסס ממצאיו על גרסה כבושה. היה על הבוחן לתפос את הטכוגרפ ולבחון את ממצאיו, בפרט שהמערער טען כי מסר לו אותו. הבוחן אף לא מצא לנכון לתפос מצלמות אבטחה ולבוחן אם תיעוד האירוע מצוי בהן. הבוחן למעשה סיפק כל kali ממשי על מנת לבחון את התאונה מושא הערעור. אף הפטק בו נרשם לכארה פרטיו עד הראייה נותר עולם. סטיות בדברי הנפגע חייבו את בית משפט קמא שלא קיבל גרסתו כהוייתה. עדותו הכבושה של עד הראייה אף היא לא נקייה מספקות ועשוייה להתאים לתאונה אחרת שהתרחשה בזמןמת. המערער עמד עיקש על כך שעד הראייה לא היה נוכח בעת התאונה ואמר גרסתו לא נסתירה. העדרו של הפטק המדובר מנתק את הקשר שבין התאונה עליה העיד עד הראייה לבין התאונה מושא ההליך. אף כבישת גרסת הנפגע לא הסבירה. מגרסתו בדבר נסיעת המערער ניתן להסיק כי היה זה הוא שנכנס לצומת שעלה שאור רמזור אדום דולק בכיוון נסיעתו, צעקות ההזהרה ששמע תומכות במסקנה זו.

19. לחילופין נטען שהעונש שהוטל חמור יתר על המידה בנסיבותו של המערער. המערער הוא נהג אוטובוס, המועסק כiom בחברת אגד. פסילת רישון הנהיגה תביא לפיטוריו והוא לא יוכל להמשיך להיות מועסק בחברה. הרשותינו הקודמתה הנו בגין עבירות שנעברו לפני זמן רב, האחרונה בשנת 2011. התנהלותו בעת האחרונה מלמדת על כך שלא מדובר בנוהג מועד ואין באירוע המذبور כדי להצביע על אופן נהיגתו הכלול.

20. המשיבה בתרזה ביקשה לדוחות את הערעור על שני חלקיו.

הוזכר שהסוגיה היחידה שעמדה בחלוקת לפניה בית משפט קמא הייתה עובדתית, והתמקדה בשאלת מי נכנס לצומת כשאור הרמזור היה אדום בכיוון נסיעתו. בבית משפט קמא העידו הנפגע ועד הראה שנסע אחריו ושניהם העידו שהחלו לנסוע רק לאחר שאור הרמזור בכיוון נסיעתם התחלף לירוק. מהכרעת דין של בית משפט קמא עלה כי הוא התרשם לחוב מעדות הנפגע שלא נסתרה. אף עדותו של עד הראה הייתה מהימנה. בחקירתו הנגדית של עד הראה לא נטען בפניו שהוא והנפגע נכנסו לצומת כשאור הרמזור בכיוון נסיעתם היה אדום. בית משפט קמא ציין שהטענה לפיה עד הראה לא נכח במקום היא טענה חסרת שחר ואוטו עד ציון שאינו מכיר מי מן המעורבים. אף לא הוכחה היכרות מוקדמת או קשר כלשהו בין הנפגע לעד הראה. בית משפט קמא קבע שגרסתו של המערער היא פחות סבירה, אך ברור שאין הדברם במובן סטטיסטי של סבירות, אלא בהעדפה ברורה של גרסה אחת על פני השניה, תוך דוחית גרסתו של המערער, שכן במקרה זה לא היו קיימות מספר אפשרויות. בהינתן תקינות הרמזורים קיימות שתי אפשרויות בלבד, האחת לפיה הנפגע נסע כשאור רמזור אדום דולק בכיוון נסיעתו והאחרת היא שהמערער נסע כן. ההתייחסות לעוצמת נטל ההוכחה אינה נconaה במקרה הנוכחי. בית משפט קמא דחה את גרסת המערער מטעמים נוספים, לא רק בשל חוסר מהימנותו, ציין לגבי טענותו שהמטרונית נסעה לצד כי ניתן ללמוד שאם המטרונית אכן הייתה נסעתה ממשאלו כי אז הייתה אמורה לפגוע או ברכבו של עד הראה או ברכב הנפגע. אמנם צוין בהכרעת הדין כי דברי המערער סבירים אך פחות אפשריים ופחות הגיוניים, אך נראה כי הדבר מתיחס לשאלת כיצד רכבים אחרים לא פגעו ברכב הנפגע. נקבע מפורשות שגרסתו של המערער אינה מתישבת עם עדותו של עד הראה האובייקטיבי. בית משפט קמא קבע שהוא מעדיף באופן מובהק את גרסת הנפגע וgresת עד הראה על פני גרסת המערער. משעה שבית משפט קמא העדיף גרסה אחת על פני האחרת, תוך קביעת ממצאי מהימנות והסתמכות על ראיות נוספות, הרי שהעובדות הוכחו מעבר לספק סביר.

ביחס לטענות נוספות צוין כי בבית משפט קמא לא נטען דבר כנגד הבוחן אף לא ביחס לתפיסת מצולמות האבטחה. לא נטען ולא טענה אחת הנוגעת למחדלי חקירה ומילא בית משפט קמא לא נדרש להתייחס לטענות אלה. הבוחן במהלך עדותו כלל לא נשאל על אודות תפיסת מצולמות אבטחה במקום והנושא עלה רק בדברי הנפגע. הבוחן הסביר בעדותו שבמקרים מסווג אלה לא נעשה שחזור והגעה לזרת ההתרחשות נעשית כדי לבדוק את שدة הראה שהיא לכל אחד מן הנהגים. גם הטענה בדבר העדרו של הטכוגרפ לא נטען בבית משפט קמא בסיכון ההגנה, אף כי המערער שאל את הבוחן אם קיבל ממנו את הטכוגרפ והבוחן שלל זאת. בנסיבות המקרה הנוכחי לא נראה שהטכוגרפ יכול היה לשפוך או נסוף על השאלה שבחלוקת. לעניין הפתק, סבירה המשיבה כי מדובר ברוב מהומה על לא מאומה. עד הראה אמר שיתכן וככל לא מסר את הפתק, אפשר שהבוחן התקשר אל הנפגע טלפון ונמסר הנפגע אך הוא אינו איש משטרת הנחיה שכן היה קיים פתק. אמנם לא נמצאה הודהה נוספת נספתח הנפגע אך הוא אינו איש משטרת או משפטן. מכאן

שיכול להיות שמשירה של פרטיהם נקרה בפיו "הודהה". עוד נטען כי גרסתו של עד הראיה מרובת פרטים בדבר התאונה הספציפית והוא לא נשאל דבר על אפשרות שמא נכח בתאונת אחרת.

21. אשר לעונש, נטען כי אין מקום לקבוע שפסילת רישון הנגינה למשך ארבעים וחמשה ימים תוך הימנעות מהטלת קנס חרוגת ממידת הענישה הנושגת או הרואה. תקופת הפסילהychotta בנסיבות מיוחדת מעונש המינימום הקבוע לעבירה בה הורשע המערער. בית משפט קמא נימק את החריגה ברשלנות תורמת מסוימת מצד הנפגע. הוזכר שהמערער בחר לנוהל את משפטו ולא נטל אחריות. המערער אינו יכול להנחות מהקהל לה זוכה מי שמודה ולקח אחריות. כן הוזכר שביצוע העבירה נעשה באמצעות אוטובוס. לנוהג אוטובוס חובת זהירות מוגברת בהיותו נהג מקטזע ובהיותו נהג הנושא עם כל רכב גדול המשיע נוסעים. למערער אף רשומות הרשות קודמות בתחום התעבורה. אין מקום אפוא להקל עם נהג מקטזע הנוהג באוטובוס. המסר השיפוטי אינו יכול להתישב עם הקלה ביחס לנוהג הרכב הציבורי.

דין והכרעה

22. בחנתי את הנתונים הרבבים שלפני, עינתי בראיות שהוגשו לעיון בית משפט קמא ובפרטוקול הדיונים שהתקיימו בהליך שהתנהל לפני, נתתי דעת לפסק דין של בית משפט קמא וסקلتqi ארוכות טיעוני הצדדים. בסופה של יום סבורי נטען כי אין להיעתר לערעור.

23. בערעורו על ההחלטה הדיון מבקש המערער לטענה לחלק בעיקר על ממצאים עובדיים ועל ממצאי מהימנות שנקבעו בידי בית משפט קמא. הלכה עמנו לפיה בית משפט של ערעור לא יטה להטעב בממצאי עובדה וממצאי מהימנות שנקבעו על ידי בית המשפט הדיוני. הטעם לכך נועז בעובדה שלערכאה הדיונית יתרון ממשי שכן היא שומרת את המעוורבים השונים ומתרשמת מכלם באופן בלתי אמצעי.

24. די להזכיר לעניין זה את שנאמר לאחרונה בע"פ 25/16 פלוני נ' מדינת ישראל (21.12.17) -

"[...], לא לモתר הוא להזכיר את ההלכה המושرشת, לפיו ערכאת הערעור אינה נוטה להטעב בנסיבות ובנסיבות מעין אלו, שנעשו על ידי הערכאה הדיונית. זאת שכן, ערכאת הערעור חסרה את יכולת להתרשם, באורך בלתי אמצעי, מהעדים ומהראיות שהוצעו בפני בית משפט קמא. בכך נועז יתרונה של הערכאה המבררת על פני ערכאת הערעור, שבפניה עומדים, ככל, חומר כתוב, המבקש לשיקף באופן אותנטי את אשר קלטו שופטי בית משפט קמא בחושיהם (ע"פ 7090/15 ח'ליפה נ' מדינת ישראל (25.8.2016); ע"פ 434/15 פלוני נ' מדינת ישראל (4.2.2016); ע"פ 2470/15 (4.2.2015); ע"פ 2331/13 פלוני נ' מדינת ישראל (13.10.2015) (להלן: עניין פלוני)).

[...]

לכל Ai ההטעבות קיימים מספר חריגים, המאפשרים לערכאת הערעור, במקרים מצומצמות,

להתערב בקביעותיו העובדיות של בית משפט קמא ובממצאי המהימנות שלו. כך הוא הדבר, כאשר הכרעתה של הערכה הדינונית התבessa על ראיות בכתב, להבדיל מהתרשומות הבלתי אמצעית מן העדים; כאשר ממצאי המהימנות שנקבעו מושתתים על שיקולים שבഗיון ושלל ישר; כאשר דבק גם מהותי באופן הערכת מהימנות העדים על ידי הערכה הדינונית; או כאשר קיימות עובדות או ראיות המצביעות על כי לא היה באפשרתה של הערכה הדינונית לקבוע את הממצאים שנקבעו (ע"פ 15/434 פלוני נ' מדינת ישראל (4.2.2016); ע"פ 4583/13 סץ נ' מדינת ישראל (21.9.2015); ע"פ 6924/12 בערני נ' מדינת ישראל (29.10.2013); ו-ע"פ 3578/11 טטרוק נ' מדינת ישראל (13.8.2012))."

25. אם כן להלقت אי התערבות מספר חריגים בהם הרצינול העומד בבסיס ההלכה נחלש או כלל אינו מתקיים (להרחבה, ראו: גבריאל הלוי, **תורת דיני הראיות** (כרך ד, 2013) בעמ' 819-806; גבריאל הלוי, **תורת הדיון הפלילי** (כרך ד, 2011) בעמ' 92-104; עמנואל גروس, "חקר האמת והביקורת השיפוטית - התערבות של ערצת ערעור בממצאי עובדה: עין נוסף", **ספר גבריאל בן** (בעריכת דוד האן, דנה כהן-לקח ומיכאל בן, 2011) 225).

אני סבור כי ענינו של המערער בא בקהלם של מקרים חריגים אלו.

26. בית משפט קמאאמין קבע כי גרטתו של המערער אפשרית, אך קבע מפורשות כי עדויותיהם של הנפגע ושל עד הראייה עדיפות לאין ערוך. בלשונו: "**עדותו של [הנפגע] עולה, כי נכנס לצומת באור יrok. עדותו לא נסתירה במסגרת חקירתו הנגדית והוא מתישבת היטב עם הודותתו במשפטה (נ/2)** לפיה נכנס לצומת רק לאחר שהרמזור האדום בכיוון נסיעתו התחלף לירוק [...]. **בנוסף עדותו עולה בקנה אחד עם גרטתו של עד הראייה האובייקטיבי [...] שנסע מאחוריו,** ואשר העיד מפורשות כי [הנפגע] נכנס לצומת באור יrok ולא באור אדום.

עדותו של [עד הראייה] אף היא עשתה עלי רושם אמיתי, ועליה ממנה באופן ברור כי [הנפגע] נכנס לצומת כאשר בכיוון נסיעתו דולק ברמזור אור יrok. עדותו לא נסתירה בשום שלב והוא מתישבת עם עדותו של [הנפגע] לפיה שנייה נכנסו לצומת באור יrok. עוד יציין, כי כמו עדותו של [הנפגע], גם [עד הראייה] העיד כי תחילת שנייה עמדו לצומת באור אדום ורק עם התחלפותו של האור ברמזור לירוק, החלו בנסעה ונכנסו לצומת. יודגש, כי במסגרת חקירתו הנגדית כלל לא נטען בפני [עד הראייה] כי הוא [הנפגע] נכנסו לצומת באור אדום. יש בהימנעות ההגנה מחקירת עד הראייה ביחס לשאלת היחידה שבמחלוקת, כדי לחזק את גרטתו של העד באופן ממשועות. הטענה היחידה שהועלתה ביחס ל[עד הראייה] הייתה שככל לא נכון במקום. לשיטת [המעערער] מדובר בעדות "מוזמנת". [המעערער] העיד בהקשר זה: "הוא לא היה במקומות. לא הגיע עזרה לרכב ב'. מי שהיה במקום התאונה הוא גיסו והבת שלו" [...]. לשאלת מדוע [עד הראייה] העיד לטובת הנגה השני, השיב: "יכול להיות שהוא שככל שאין לו ביטוח. ... אני מדבר על הדיון הקודם. האדם הזה לא יודע מאיפה הביאו אותו. הוא לא היה במקום האירוע. גם אני יכול לארגן עדדים... לא היה בכלל. האדם הזה לא יודע מאיפה הוא בא. לא היה בכלל במקום האירוע. למה לא הביא עוד אחד? סתם. הוא לא היה. העד שהיה בדיון הקודם,

הופתעתי כשראייתי אותו. אמרתי את זה לעווה"ד שלי" [...] [עד הראייה] העיד בהקשר זה, כי אינו מכיר אף אחד מהמעורבים [...]. ולגביו המפגש ביןו לבין [הנפטר] העיד: "... עזרתי לו לצאת מהרכב. ... הגשתי לו עזרה. מה זה שוחחנו? הושבתי אותו על המדרכה וניגשתי לרכב שלי והזقتה לו מים. בגלל שהייתי קצר בזמן וראיתי שהוא בסדר, נתתי לו את מס' הטלפון שלי ונסעתם משם... אני לא זוכר אם הוא רשם את זה ישר לתוך הטלפון או שרשמתי לו על פתק" [...]. לטענה לפיה לא נכון במקומות ולא הבחן בתאונה, השיב: "از אתה אומר. אני לא כאן מהתנדבות. הייתי חוסך לי הרבה זמן" [...]. עדותו של [עד הראייה] מתיחסת עם עדותו של [הנפטר] אשר העיד בהקשר זה: "מסרתי את שלו לחוקר המשטרה עם הטלפון שלו ומה עשתה המשטרה אח"כ אני לא יודעת... אני לא יודעת אם הוא נקבע בשם שלו, אך אני מסרתי לחוקר את השם של עד הראייה ואת מס' הטלפון שלו... הוא רשם לי בפתח. מסרתי את זה לחוקר...". [...]. ראה גם גרסתו של [הנפטר] במשטרה: "במקום התאונה נכנס אליו בחור שטף לי את הפנים ואמר לי שהוא ראה את התאונה וראה שאין נסעתי באור יירוק והוא נסע את אחרי בירוק והוא מוכן למסור עדות על זה. את הפתח עם הפרטים שלו השארתי בבית ואני אביא את קודמת או קשר כלשהו אחר בין [עד הראייה] לנפטר". עדויותיהם של [עד הראייה] ו[הנפטר] לא נסתרו, ועליה מהן כי [עד הראייה] נכון במקומות, הבחן באירוע התאונה, הושיט עזרה לנפטר, מסר לו את פרטי ובהמשך מסר את גרסתו במשטרה. [עד הראייה] פעל כפי שמצופה מażרח הגון, ואני דוחה מכל וכל את טענת ההגנה לפיה מדובר בעד "מוזמן" שלא נכון במקומות. לא מן הנמנע ש[המערער] לא הבחן בנסיבותיו של [עד הראייה] שהיא במקום יחד עם אזרחים רבים נוספים, ובהתאם סבר כי לא נכון במקומות".

27. את הכרעתו בשאלת המהימנות סיים בית משפט קמא באמירה: **"אני מעדיף באופן מובהק את גרסתו של [הנפטר] ועד התביעה האובייקטיבי על פני גרסתו של הנאשם."**

28. בית משפט קמא דחה אפוא בשתי ידיהם את טענת המערער לפיה עד הראייה לא נכון בנסיבות התאונה. טענות המערער בוגרנו לכਬישת גרסאות הנפטר ועד הראייה, בוגרנו להיעדרו של הפתח עליו נרשם פרטיו עד הראייה, ובוגרנו לעובדה שהנפטר ועד הראייה לא זכרו מספר פרטיים (היכן הונח הפתח, כיצד נשמרו פרטי עד הראייה, הגיעו של הנפטר למשטרה בהזדמנות נוספת, תאריך האירוע) קיבלו מענה באמון הרב שרחש בית משפט קמא לדבריו עד הראייה ולדבריו הנפטר. עדותם מרובות הפרטים של עד הראייה בבית משפט קמא תומכת בטענה לפיה האירוע לגבי העיד הוא אכן מושא ההליך דן. אני סבור כי יש בטענות המערער כדי לפגום בנסיבות דברי הנפטר ועד הראייה. אף אין בטענותיו כדי להצדיק הטענות בנסיבות המהימנות שנקבעו בידי בית משפט קמא בהכרעתו.

29. סבורני כי העובדה שבית משפט קמא קבוע בהכרעת הדין כי גרסת המערער אפשרית אינה יוצרת ספק סביר ממשי בדבר אחראותו לתאונה. להבנתי, הבהיר בית משפט קמא כי מן הבדיקה הטכנית גרסתו של המערער אפשרית ואני נוטלת כל היגיון. בד בבד נראה ברורות שבית משפט קמא העדיף ללא עוררין את גרסאות הנפטר ועד הראייה ואף נימק הכרעתו בקביעה לפיה חלק מגרסת המערער, זה המיים

למטרונית נסעה מקבילה לצד, אינו סביר. אני סבור כי בזמנים שהעלו בהודעת הערעור ובמהלך הדיון יש כדי להצדיק התערבות בקביעת מהימנות ברורה וחד משמעית אשר התבessa על התרשםות בית משפט כמו מן העדויות והראיות אשר נפרשו לפניו.

בנוסף לעיר כי אף המערער כבש גרסתו ממשך חדשניים ימים (עד ליום 9.5.16), למרות שבניגוד לעד הראייה היה מעורב בתאונת באופן אישי ולא רק חזה בהתרחשותה. ב"כ המערער טענה בדיון "שנהג התאונת בעצמו היה בעדותו במשטרת רק לאחר 3 ימים. למה? כדי שיכל לחשב, להתייעץ, לומר את הדברים. אם עבר תאונה הוא צריך ישר לrosis למסור עדות במשטרת ישראל על מה שהיא. אין לנו הסבר לכבישת העדות הזאת". עיון בריאות מעלה כי טענה זו אמורה הייתה להיות מופנית במידה זהה כלפי המערער. הימנו, המערער הוא נהג אוטובוס שהוא מעורב בתאונת דרכים בה נחבלו אדם ורכוש, אך משום מה לא טרח להתייצב מידית במשטרת על מנת למסור גרסתו. כבישת גרסתו החוקית של המערער, ללא הסבר סביר לכבישתה, אומרת דרשתי.

30. אשר למחדלי החקירה אליו הפנה המערער, ראשית אצין כי חלקם לא נתענו בסיכון ההגנה בבית משפט כמו ולפיכך בית משפט כמו לא יכול היה להתייחס אליהם בהכרעתו. מכל מקום, אכן במחדלים עסקין. עם זה, אני סבור כי גם בהם יש כדי לשנות את התוצאה.

בכל הקשור בצלמות האבטחה, ראוי לציין כי היה זה הנגע שהעלה לראשונה את סוגית המצלמות. בדבריו: "בצומת יש מצלמות שמתקדמות בדיקות איך קרה האירוע ואיך נסעו הרכבים. אני אומר את האמת ומה שאני מרגש. מה שקרה באותו רגע ועד שכבר אני לא זוכר מה הייתה אח"כ". וכן: "אמרתי לו שיביר בצלמות בצומת ויראה מי נסע באדם". לו היה סבור הנגע כי יש בטייעוד אשר בצלמות האבטחה כדי לפגום בגרסתו ניתן להניח כי לא היה כלל מעלה את הסוגיה. מנגד, המערער משום מה לא ציין כלל קיומן של מצלמות אלו.

בכל הנוגע לפעולות הבוחן ובפרט מחדלי, סבורני כי נכונות טענות ב"כ המערער, ברם, אין בהן כדי לפגום במצבו המהימנות או לעלות כדי עיות דין, שעה שנייתן לumaruer יומו והסוגיה שבמחלוקת נשקלה כבדיעי ביד בית משפט כמו. המשיבה הבירה כי הגעתו של הבוחן לזרת ההתרחשות נעשתה על מנת לאמוד את שדה הראייה של כל אחד מן המעורבים וכן שדה הראייה קיבל התייחסות בעת בחינת האירוע ובמהלך עדות הבוחן.

31. אך יש להוסיף כי באשר למחדלי החקירה נפסק לדוגמא בע"פ 11/6294 פלוני נ' מדינת ישראל (20.2.14) בפסקה 166 -

"**מחדלי** החקירה אין בהם **כשלעכטם** כדי להביא **לזכויו של נאשם, אם חרף מחדלי החקירה הונמה תשתיית ראייתית מספקת להוכחת אשמתו בעבירות שיויחסו לו.** יש לבחון בעת בדיקה של טענה בדבר מחדלי החקירה את השאלה האם המחדלים הנטענים הם חמורים במידה המעוררת חשש שהגנת הנאשם קופחה כיון שהתקשה להתמודד כראוי אם חומר הראיות העומד נגדו או להוכיח את גרסתו שלו. בדיקה זו נעשית תוך שיקול המחדלים הנטענים על רקע התשתיית הראייתית שהונחה לפני בית המשפט".

32. נוכח האמור עד כה, לא שוכנעתי כי נפל פגם בהכרעת דין של בית משפט קמא ולא מצאת כי יש הצדקה להתערב בקביעותינו.

33. אשר לענישה, אזכיר את ההלכה לפיה ערכאת הערעור תתערב בעונש שנגזר בידי הערכאה הדינית רק במקרים חריגים בהם ניכרה בגין הדין טעות מהותית וברורה על פניה או עת סוטה העונש באופן קיצוני ממדיניות הענישה הנהוגה והמקובלת.

כמפורט בע"פ 5184/14 פלוני נ' מדינת ישראל (3.8.16) -

"בפתח הדברים, ראוי לזכור ולהזכיר את ההלכה המושرشת, לפיה ערכאת הערעור אינה נוטה להתערב במידת העונש שהושת על ידי הערכאה הדינית, אלא במקרים חריגים של סטייה קיצונית ממדיניות הענישה הנהוגה במקרים דומים, או כאשר נפלת בגין הדין טעות מהותית (ע"פ 8109/15 אביטן נ' מדינת ישראל (9.6.2016); ע"פ 2826/15 עbid נ' מדינת ישראל (31.5.2016); ע"פ 6040/14 נג'אר נ' מדינת ישראל (7.6.2016))."

34. בעניינו לא ניכרה טעות כלשהי, ודאי לא טעות מהותית, בעונש שנגזר בית משפט קמא על המערער.

אשר לחומרה הנטענת, סבורני כי בית משפט קמא סטה ממדיניות הענישה הנהוגה, אך סטה ממנה לקולא ולא ההיפך. בית משפט קמא התחשב יתירה בסיבוטיו של המערער. נוכח רשלנות תורמת מסוימת מצד הנפגע מצא בית משפט קמא לקבוע מתחם עונש הולם החורג לקולא מענישת חובה בדין. בית משפט קמא קבע מתחם עונש הולם המקל עם המערער במידה לא מבוטלת והציב את עונשו של המערער בסוף המתחם שקבע. איני משוכנע כי היה מקום ליחס לנפגע רשלנות תורמת ובטעיה לקבוע מתחם מקל כפי שנקבע. כיוון שאין לפני ערעור המשיבה אמנו מלוקבוע בעניין מסמורות. מכל מקום, ברוי כי בית משפט קמא הקל עם המערער ולא החמיר עמו. משכך אף איני סבור כי הוצאה עליה המצדיקה התערבות בגין דין. בהקשר זה אביע תקווה כי החברה המעסיקה את המערער תיאות שלא לפטרו הגם שניתן רישיון הנהיגה שלו לתקופה קצרה.

35. משאלנו פני הדברים, משלא נמצאה עילה להתערב בקביעותינו של בית משפט קמא, הן לעניין הכרעת הדין והן לעניין גזר הדין, און בידי להיעתר לערעור ויש לדוחתו על שני ראשי.

4.2.18. עיכוב ביצוע גזר דין מבוטל ועל המערער להפקיד את רישיון הנהיגה שלו בנסיבות בית משפט קמא עד ליום בשעה 12:00 לכל המאוחר.

הצדדים הסכימו כי פסק הדין יינתן בהעדרם.

המזכירות תשלח את פסק הדין לצדדים ותווודה קבלתו.

ניתן היום, ה' שבט תשע"ח, 21 ינואר 2018, בהעדר הצדדים.